

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztejn

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2021 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 9.144,44 zł (dziewięć tysięcy sto czterdzieści cztery złote czterdzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 lutego 2021 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 22/21

UZASADNIENIE

W dniu 4 stycznia 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. w Ł. wytoczył przeciwko Towarzystwu (...) w W. powództwo o zasądzenie kwoty 9.145 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 maja 2018 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 27 grudnia 2017 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki O. (...) o nr rej. (...), którego użytkownikiem był J. A.. W związku ze szkodą poszkodowany wynajął od powoda pojazd zastępczy wpierv za kwotę 130 zł za dobę, a następnie (po rabacie) za kwotę 110,50 zł netto za dobę, które to kwoty miały rynkowy charakter. Zawarta umowa nie przewidywała po stronie najemcy jakichkolwiek dodatkowych opłat oraz kosztów, brak było limitu km, czy też udziału własnego. W toku zainicjowanego postępowania likwidacyjnego pozwany, będący ubezpieczycielem sprawcy szkody, zakwalifikował szkodę, jako całkowitą. W dniu 25 marca 2018 roku poszkodowany zdał samochód zastępczy. Z tytułu kosztów wynajmu powód wystawił fakturę na kwotę 12.576,14 zł, którą pozwany opłacił wyłącznie częściowo. Na okoliczność długości okresu najmu powód wskazał, że przy szkodzie całkowitej poszkodowany jest uprawniony wynajmować auto zastępcze do czasu zakupu nowego samochodu, co musi być poprzedzone wypłatą świadczenia przez ubezpieczyciela.

(pozew k. 4-8)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że z tytułu najmu pozwany wypłacił kwotę 3.431,70 zł odpowiadającą kosztowi najmu przez okres 35 dni, w tym przez okres 3 dni za stawkę powoda, a następnie za stawkę 92,25 zł dziennie. Wskazał, że właściciele samochodu O. mieli przy tym możliwość korzystania z innych pojazdów, J. A. posiadał bowiem A. (...), natomiast D. D. Lanosa i T. (...), a zatem po ich stronie w ogóle nie ziszcili się podstawy do wynajęcia samochodu zastępczego od podmiotu trzeciego. Niezależnie od powyższego podniósł, iż zakres uszkodzeń O. był tak znaczny, że od początku wiadomo było, że zachodzi przypadek szkody całkowitej. Należy zatem ustalić, czy poszkodowani nie mogli wcześniej nabyć nowego pojazdu, przykładowo finansując taki zakup kredytem, zwłaszcza, że w sprawie doszło do sytuacji, w której koszt najmu dwukrotnie przekroczył wartość uszkodzonego pojazdu. Wreszcie pełnomocnik wyjaśnił, że poszkodowani przyczynili się do zwiększenia rozmiarów szkody poprzez niewynajęcie auta zastępczego od podmiotów współpracujących z pozwanym. Informację w tym zakresie otrzymali oni w dniu 29 grudnia 2017 roku.

(odpowiedź na pozew k. 30-36)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie kwestionuje wysokość stawek powoda, ani ich rynkowego charakteru, jak też całkowitego charakteru szkody w pojeździe marki O..

(protokół rozprawy k. 69-72, k. 83-84, k. 89-90, k. 100-104)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 grudnia 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) o nr rej. (...), którego współwłaścicielami byli J. A. i D. A.. W wyniku przedmiotowego wypadku D. A. doznała znacznych obrażeń ciała, natomiast pojazd marki O. z uwagi na rozmiar uszkodzeń nie nadawał się do dalszej jazdy.

Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka J. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 roku, zeznania świadka D. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 roku i z dnia 9 września 2021 roku, okoliczności bezsporne)

W dniu 27 grudnia 2017 roku J. A. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki K. C. (segment C). Stawka dzienna najmu wyniosła 130 zł netto i była właściwa dla pojazdów segmentu B. Umowa nie przewidywała limitu km, udziału własnego w szkodzie, kaucji, a podstawienie i odbiór auta nie łączył się z żadnymi dodatkowymi opłatami.

Tego samego dnia powód zawarł z J. A. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna w postaci prawa do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku z likwidacją szkody z dnia 27 grudnia 2017 roku na pojeździe O. (...). Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

(zeznania świadka J. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 roku, zeznania świadka M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 9 września 2021 roku, umowa najmu k. 10-11, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 29 grudnia 2017 roku pozwany zawiadomił D. A. o wpłynięciu zgłoszenia szkody. W jego treści pouczył o prawie do skorzystania z pojazdu zastępczego wskazując, że w przypadku szkody całkowitej uzasadniony czas najmu obejmuje czas niezbędny na dokonanie zakupu auta o podobnych parametrach, co uszkodzony. Na koniec wyjaśnił, że skorzystanie z oferty współpracujących z nim podmiotów nie jest obligatoryjne, jednak w razie wynajęcia pojazdu we własnym zakresie koszt wynajmu zostanie uznany do wysokości stawek obowiązujących u jego partnerów.

W dniu 6 stycznia 2018 roku J. A. otrzymał pisemną informację dotyczącą najmu pojazdu zastępczego. Wskazano w niej, że najem pojazdu zastępczego w wypożyczalni współpracującej odbywa się bezgotówkowo, z zastrzeżeniem, że koszt najmu jest pokrywany przez ubezpieczyciela pod warunkiem przyjęcia odpowiedzialności za szkodę, że zasadność zwrotu kosztów najmu oraz czasu jego trwania jest rozpatrywana w każdym przypadku indywidualnie, że w przypadku zorganizowania pojazdu zastępczego we własnym zakresie odszkodowanie z tego tytułu zostanie ustalone w oparciu o wysokość stawek obowiązujących w wypożyczalniach współpracujących z Towarzystwem. Na koniec pozwany przedstawił przykładową ofertę współpracującej z nim wypożyczalni, w której dla pojazdów segmentu B przewidziano stawkę dobową w wysokości 75 zł netto.

(informacja dotycząca najmu pojazdu zastępczego k. 50, pismo z dnia 29.12.2017 roku k. 51-51v)

W piśmie z dnia 23 stycznia 2018 roku adresowanym do J. A. pozwany wskazał, iż obecnie prowadzone są czynności mające na celu ustalenie odpowiedzialności. Wyjaśnił, że szacunkowy koszt naprawy pojazdu wynosi 14.976,67 zł i przewyższa jego wartość rynkową, wobec czego szkoda została zakwalifikowana jako całkowita. Po odliczeniu wartości pozostałości (1.000 zł) wysokość szkody w pojeździe oszacowano na 5.400 zł. Na koniec ubezpieczyciel podniósł, że podana informacja o sposobie ustalenia szkody w pojeździe nie przesądza o odpowiedzialności Towarzystwa za przedmiotową szkodę, ani o wysokości odszkodowania.

(pismo z dnia 23.01.2018 roku k. 48-48v.)

J. A. użytkował wynajęty samochód m.in. w celu zawożenia małżonki do placówek medycznych (poszkodowana z uwagi na stan zdrowia po wypadku nie była w stanie samodzielnie kierować samochodem), dojazdów do sklepów, na policję w związku z otrzymanymi wezwaniem.

(zeznania świadka J. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 roku, zeznania świadka D. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 roku i z dnia 9 września 2021 roku)

Z uwagi na długi okres likwidacji szkody, począwszy od 21-go dnia najmu powód podjął decyzję o zmniejszeniu stawki dobowej za najem z kwoty 130 zł do kwoty 110,50 zł netto.

(zeznania świadka M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 9 września 2021 roku)

W dniu 26 marca 2018 roku pozwany zakończył postępowanie szkodowe i wypłacił odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe.

(zeznania świadka J. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 roku, zeznania świadka D. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 9 września 2021 roku, zeznania świadka M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 9 września 2021 roku, okoliczności bezsporne)

W dniu 27 marca 2018 roku powód wystawił na J. A. fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.576,14 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 20 dni wg stawki 130 zł netto za dobę oraz za okres 69 dni wg stawki 110,50 zł za dobę.

(faktura k. 9, okoliczności bezsporne)

W wezwaniu do zapłaty z dnia 12 czerwca 2018 roku powód określił zobowiązanie pozwanego na kwotę 9.145 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 13)

W dacie szkody J. A. był właścicielem samochodu marki A. (...), natomiast D. A. właścicielką pojazdu marki T. (...) i współwłaścicielką D. (...).

Pojazd marki A. (...) wg stanu na grudzień 2017 roku był uszkodzony i nie był użytkowany przez J. A.. T. (...) przed datą wypadku D. A. użyczyła synowi, który użytkuje ją do dnia dzisiejszego. Z kolei samochód marki D. znajdował

się od 2014 roku w użytkowaniu ojca poszkodowanej, który zakupił go we wrześniu 2014 roku, a po zakupie darował połowę tego auta córce.

W dacie wypadku jedynym pojazdem, który małżeństwo A. mogło użytkować, był O. (...).

Po wypłacie odszkodowania przez pozwanego, D. A. nabyła samochód V. (...) za kwotę ok. 8.000 zł. Środki te pochodziły ze świadczenia wypłaconego przez pozwanego oraz sumy wypłaconej przez zakład pracy poszkodowanej.

Samochód marki A. (...) J. A. sprzedał w grudniu 2019 roku w stanie unieruchomionym, z przeznaczeniem na części.

(zeznania świadka J. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 roku i z dnia 9 września 2021 roku, zeznania świadka D. A. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 kwietnia 2021 roku i z dnia 9 września 2021 roku, pismo z (...) k. 41-44v., k. 45-47, umowa sprzedaży k. 76, faktura wraz z notatką k. 77, umowa darowizny części samochodu k. 78)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadków. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały ze sobą w odpowiednim zakresie, a ich wiarygodność nie została skutecznie podważona przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Zaznaczenia wymaga, że pozwany właściwie nie załączył dokumentów z akt szkodowych ograniczając materiał dowodowy do dokumentacji zdjęciowej uszkodzonego pojazdu oraz zapisu rozmowy telefonicznej z poszkodowanym. Pozwany nie załączył w szczególności decyzji o wypłacie odszkodowania z tytułu szkody w samochodzie O., jak również z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Dlatego też datę wypłaty pierwszego z w/w świadczeń Sąd ustalił na podstawie relacji D. A., która nie była kwestionowana przez strony. Świadek ta zeznała, że miało to miejsce w dniu 26 marca 2018 roku, co koreluje z bardziej ogólnikową relacją pozostałych świadków (wg J. A. do zakończenia postępowania likwidacyjnego doszło pod koniec marca 2018 roku, z kolei M. B. zeznał, że decyzja o wypłacie odszkodowania zapadła po dniu 20 marca 2018 roku).

Na rozprawie w dniu 9 września 2021 roku Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego na okoliczności wskazane w pkt 6B odpowiedzi na pozew, jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia

OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 27 grudnia 2017 roku, w wyniku którego należący do J. A. i D. A. samochód marki O. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnień poszkodowanych do wynajęcia pojazdu zastępczego, a także rynkowego charakteru stawek powoda.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany zweryfikował do kwoty 75 zł netto począwszy od 4-go dnia najmu, a także okres najmu zmniejszony przez ubezpieczyciela do 35 dni.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z

tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że przedmiotowe zdarzenie miało poważny charakter, a skala uszkodzeń samochodu O. eliminowała go z ruchu drogowego. Jednocześnie poszkodowani nie dysponowali w dacie zdarzenia innymi pojazdami, które mogliby użytkować. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że samochód A. (...) był w tamtym czasie uszkodzony, z kolei samochody T. (...) i D. (...) znajdowały się w użytkowaniu przez odpowiednio syna i ojca D. A.. W konsekwencji Sąd uznał, że poszkodowani byli uprawnieni do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody. Powyższe nie było zresztą kwestionowane przez pozwanego, który z własnej inicjatywy wystąpił z propozycją zorganizowania samochodu zastępczego. Zastanawia zatem postawa pozwanego, który dopiero na etapie postępowania sądowego, a więc już po przyjęciu odpowiedzialności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego i wypłaceniu świadczenia, wywodzi, że w istocie poszkodowani nie byli zmuszeni do wynajęcia auta zastępczego. W ocenie Sądu nie budzi także wątpliwości, że samochód zastępczy był potrzebny D. A. pomimo, że jej stan zdrowia wykluczał kierowanie nim, skoro samochodem tym była ona przez męża wożona do placówek zdrowotnych, zaś J. A. korzystał z auta zastępczego na takich samych zasadach, jak wcześniej z O. (...). Nie przekonuje także argumentacja pozwanego, że poszkodowani mogli wcześniej nabyć auto zastępcze posiłkując się kredytem, a tym samym zmniejszyć rozmiar szkody, która ostatecznie z tytułu najmu przewyższyła dwukrotnie wartość samochodu O.. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, że pozwany nie dostarcza jakichkolwiek dowodów, z których wynikałoby, że zakończenie postępowania likwidacyjnego w ustawowym terminie 30 dni było niemożliwe. Za ten okres, nawet po stawkach powoda, koszt najmu nie przekroczyłby przecież wartości uszkodzonego samochodu. Co oczywiste poszkodowani nie byli w stanie odgadnąć daty zakończenia procesu likwidacji szkody. To pozwany, jako profesjonalista winien podjąć działania zmierzające do jak najszybszego przyjęcia odpowiedzialności za szkodę i ustalenia wysokości należnego odszkodowania. Zdaniem Sądu nie do przyjęcia jest przy tym koncepcja, zgodnie z którą za opieszałość ubezpieczyciela winni niejako płacić poszkodowani w zdarzeniu drogowym, tj. decydować się na zakup pojazdu ze środków pozyskanych z kredytu. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, czy poszkodowani byli w stanie na tamten czas uzyskać kredyt, skoro nie wiedzieli i tak naprawdę do momentu otrzymania decyzji od ubezpieczyciela nie byli w stanie dokładnie określić, jakie odszkodowanie zostanie im przyznane, a tym samym na jak drogi samochód się decydować. Decyzja o ewentualnym kredycie wiązałaby się zatem z ryzykiem, że otrzymane świadczenie może okazać się niewystarczające do jego spłaty, którą to okoliczność pozwany zdaje się całkowicie pomijać. Reasumując tę część rozważań Sąd doszedł do przekonania, że winę za ostateczny koszt najmu ponosi wyłącznie pozwany, a więc podmiot prowadzący postępowanie likwidacyjne. O czym była mowa, w odniesieniu do samego najmu pozwany kwestionował zarówno wartość stawki, jak i okres najmu. Dokonując oceny tych zarzutów przypomnienia wymaga, że poszkodowani mieli wiedzę o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, niemniej jednak była ona bardzo ogólnikowa. W istocie, co wynika wprost z informacji na k. 50, ograniczała się ona wyłącznie do wskazania uzasadnionego czasu najmu przy szkodzie całkowitej i stawkach stosowanych przez wypożyczalnie współpracujące z pozwanym, które jednak miały przykładowy (!!!) charakter. Pozwany nie określił natomiast zasad, na jakich najem by się odbywał, nie wskazał także warunków, których spełnienie będzie skutkowało tym, że oferta w zakresie stawki dobowej przestanie być przykładowa. Co istotne, przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter, zresztą sam pozwany określił je mianem „przykładowych”. Wskazać również należy, że wprawdzie pozwany zastrzegł w przesłanej informacji, że w każdym przypadku zarówno czas najmu, jak i jego koszt podlegają weryfikacji i indywidualnej ocenie, to jednocześnie nie wyjaśnił, w oparciu o jakie przesłanki weryfikacja ta zostanie przeprowadzona. W szczególności pozwany nie zastrzegł, że stawka najmu zostanie zweryfikowana do wysokości wymienionych – przykładowych stawek. W istocie zatem poszkodowani nie otrzymali żadnej precyzyjnej informacji na temat najmu pojazdu zastępczego, skoro w oparciu o przesłany im dokument nie byli w stanie poczynić żadnych konkretnych ustaleń w w/w zakresie. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanych o oferowanych przez niego warunkach najmu, w tym taki, który umożliwiłby im porównanie oferty z warunkami powoda. Uwadze Sądu nie uszło przy tym, że w omawianej informacji z k. 50 pozwany wprost podał, że koszt najmu jest pokrywany przez ubezpieczyciela pod warunkiem przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. W sprawie zaś nie ma jakiegokolwiek dowodu, który pozwalałby ustalić, w jakiej dacie taka odpowiedzialność została przez pozwanego przyjęta. Z pisma z dnia 23 stycznia 2018 roku (k. 48) wynika, że w tej dacie cały czas prowadzone były przez niego czynności mające na celu przyjęcia odpowiedzialności

za szkodę. W istocie zatem co najmniej do dnia 23 stycznia 2018 roku poszkodowani nie byli w stanie ustalić, czy wynajmując pojazd od podmiotu współpracującym z pozwanym będą musieli taki wynajem sfinansować, czy też nie. Innymi słowy pozwany proponował poszkodowanym pojazd zastępczy nie dając jakichkolwiek gwarancji odnośnie tego, że najem ten będzie bezpłatny. Nie sposób zatem uznać, że w takich okolicznościach poszkodowani winni zrezygnować z oferty powoda i przystać na propozycję pozwanego. Działanie takie byłoby pozbawione jakiejkolwiek racjonalności. Powyższe prowadzi do jednoznacznego wniosku, że poszkodowani nie tylko byli uprawnieni do wynajęcia pojazdu za stawkę obowiązującą u powoda, którą pozwany uznał za spełniającą kryteria rynkowe, ale też przez cały okres najmu. Jak wskazał SN w uchwale z dnia 22 listopada 2013 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), w przypadku szkody całkowitej „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego”. Jak zasygnalizowano wyżej brak jest przy tym podstaw, aby nakładać na poszkodowanego, z którego winy nie doszło do zaistnienia szkody, powinność nabycia nowego auta zanim jeszcze otrzyma informację o przyjęciu odpowiedzialności za szkodę i jej wycenie. Skoro zaś tę poszkodowani powzięli dopiero w dniu 26 marca 2018 roku to dopiero z tą datą mogli przedsięwziąć stosowne działania w tym zakresie. W ocenie Sądu nawet jeśli przyjąć, że pozwany przedstawił poszkodowanym opcję skorzystania z aukcji internetowej w celu sprzedaży wraku, to oferowana na niej kwota opiewała na 1.000 zł, tymczasem zakup samochodu marki V. wiązał się z wydatkiem ok. 8.000 zł. Zwrócić należy także uwagę, że pozwany przyjmując za zasadny 35 dniowy okres najmu nie wyjaśnia, dlaczego uwzględnił wyłącznie ten czas. W aktach nie tylko brak jest decyzji o przyznaniu i wypłacie odszkodowania, ale choćby jakiegokolwiek innego pisma, z którym można by wiązać właśnie 35-dniowy termin. W konsekwencji ustalenia pozwanego w tym zakresie nie poddają się jakiejkolwiek merytorycznej weryfikacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.144,44 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, oddalając pozew w pozostałym zakresie. Wyjaśnienia wymaga, że powód dochodził kwoty 9.145 zł, co miało zapewne związek z zaokrągleniem w górę przysługującej mu należności (faktura za najem opiewała na kwotę 12.576,14 zł, a pozwany wypłacił 3.431,70 zł).

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie powód nie załączył potwierdzenia doręczenia pozwanemu faktury i wezwania do zapłaty, dlatego też Sąd zasądził odsetki od daty po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces niemal w całości, a zatem była uprawniona żądać zwrotu poniesionych kosztów w pełnej wysokości, na które złożyła się wyłącznie opłata sądowa od pozwu w wysokości 500 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 500 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.